

LP

07.02.2020, 00:05

Ema: kui oleksin siis teadnud seda, mida nüüd tean, oleks Miikael tõenäoliselt elus

„Kui ma sellest räägin, siis vahel mõtlen, et räägin justkui mõnest filmist. Et see pole meiega juhtunud. Aga on. Miku tuba on tühi. Mikut seal ei ole.”

Kärt Anvelt
kart.anvelt@delfi.ee

2013. aastal oli Miikael üks peosalisi filmis/sarjas „Väikelinna detektiivid ja valge daami saladus”.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

TELLIJALE AVATUD

Heivika Aasamets-Ainla poeg Miikael lahkus elust 2018. aasta 12.

augustil vaid 17-aastasena. Sellest päevast alates on Heivika peas keerelnud terve hulk „mikse“. Pere on kokkuhoidev, hooliv, selles pole olnud lahutusi ega traumeerivaid olukordi. Heivika ja tema abikaasa Paavo-Peeter on alati teineteisega hästi läbi saanud.

Pere on kokkuhoidev, hooliv.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Miikael ütles emale tihti: te olete kõige normaalsemad vanemad, me just täna sõpradega arutasime. Lastel (peres on ka noorem poeg Gabriel) on suurepäraseid vanavanemad. Miikaelil oli justkui kõik olemas, ta oli populaarne, kena. Kui ta õppis, õppis hästi. Ta oli aktiivne, tegi bändi. Tahtis saada arstiks või filmirežissööriks. Kõik tundus olevat hästi.

Nagu salalik madu oli depressioon, naerev depressioon, ajanud oma kombitsad ka Miikaeli hinge.

Suitsiidist ei räägita väga palju. Heivika arvab, et see ei peaks nii olema. Tuleb rääkida, sest enesetappu on võimalik ära hoida.

Lapsevanemad ja sõbrad-tuttavad peavad teadma, kuidas depressiooni ära tunda. Seda salalikku haigust, mis kimbutab järjest enamaid inimesi.

Nagu salalik madu oli depressioon, naerev depressioon, ajanud oma kombitsad ka Miikaeli hinge, kuid seda haigust ei diagnoositud temal kunagi. „Minu jaoks on tähtis, et see, mis Miikaeliga juhtus, ärataks üles teised inimesed,“ põhjendab Heivika, miks ta soovib oma lugu jagada.

Pärast filmi oli poiss väga populaarne

2013. aastal oli Miikael üks peaosalisi filmis/sarjas „Väikelinna detektiivid ja valge daami saladus“, mängides Markuse rolli. Pärast filmi oli ta tohutult populaarne tüdrukute hulgas. Miikael oli ilus poiss, samuti edev. Ja film tegi ta ka laiemalt tuntuks. Miikael oli toona teismeealine, alles 13-aastane. Heivika nendib tagantjärele, et depressiooni tundemärgid sarnanevad väga puberteediaegse tujukusega. Teismelised samuti katsetavad igasuguseid asju. Nad ei tee endale haiget valu tundmiseks, vaid proovimiseks.

Ema Hevikaga

FOTO: FOTO: ERAKOGU

2014. aastal sai Miikael 14-aastaseks, tal oli purunenud esimene armastus ning siis pani ema esimest korda tähele lõikumist. Poeg üritas seda küll varjata, kuid Heivika on sellist tüüpi ema, kes on oma laste jaoks kogu aeg olemas. Kes räägib lastega, kes märkab, kuulab neid. Mõtleb, millised on nad tulevikus. Toonagi arutles Heivika, et kui Miikael saab 20, on tema ise ainult 41-aastane – nii noor ema nii suurele pojale.

Seetõttu märkas Heivika kõike, ka lõikehaavu. Ta uuris: kas sa kriimustasid end? Alguses ei teadnud Heivika, mida see tähendab. Poeg vastas, et ah, ei midagi, ja tõmbas varruka alla. Lõpuks hakkas Miikael lõikehaavu varjama, tehes neid kohtadesse, kuhu ema ei näinud, näiteks bokserite sääre alla. „Mõned tahavad lõikumisega tähelepanu saada, tema mitte. Tema varjas seda,” tõdes Heivika. Kui ema pojalt küsis, miks ta seda endale teeb, vastas poeg: sisemine, psühholoogiline valu ja äng on nii tugev, füüsiline valu aitab seda leevendada.

Heivika ise mõtleb praegu leinas, et kui tal on vahel nii valus, justkui kõik rakud tahaksid lõhkeda, ei suudaks ta elu sees endale veel selliselt haiget teha. Aga Miikael tegi, püüdes psühholoogilist valu füüsilise valuga varjutada.

Oli raskemat, aga ka kergemat aega

2016. aastal läksid nad esimest korda psühholoogi juurde. Kokku käis Miikael seal ehk kuus-seitse korda, sest olemine läks kergemaks ja ta paistis hakkama saavat. „Depressioonis inimesed ei oska vahel abi vastu võtta või rakendada seda, mida õpetatakse, et kuidas mitte ennast hävitavalt käituda. Depressioon kutsub võimendatult kujul esile selliseid emotsioone nagu tuimus, abitus, süü, väärtusetus, lootusetus, raev, hirm ja häbi. Kõike seda saadab taustal lakkamatu negatiivne mõtlemine. Kui taas kehvem aeg hakkas, siis ta leidis jälle abi endale viga tehes. Selle mustri ümberõppimiseks on vaja väga

palju enese jõudu. Meie arutleme nagu täiskasvanud, aga tema oli ju teismeline. Ta mõtles teisiti.”

Miikael oli rõõmsameelne noormees
FOTO: FOTO: ERAKOGU

Samal ajal oli Heivika Miikaeliga selline, nagu üks normaalne ema olema peab: käskis tuba koristada, üldist pidada korda, õppida, tööl käia, raha koguda. Heivika ei võtnud Miikaeli nagu haiget inimest, see oleks poja enesehinnangule mõjunud palju halvemini. „Iga hea ema kasvatab oma last ja mina olen küll alati mõelnud, et mina ei taha, et kui mu pojad meheks kasvavad, siis peaks naine nende järel kõik ära tegema.”

Emal ei läinud ära ja istus poja toas seni, kuni too rääkima hakkas.

Oli raskemat, aga ka kergemat aega. Tundus, et lõikumine lõppes. Kuni 2018. aasta suve algul nägi ema poja voodilinel veretrippe. „Sain kohe aru, et kõik toimub jälle. Küsisin, tema vastas: ei ole, ära muretse, mine ära, vahet pole.”

Heivika ei läinud ära ja istus poja toas seni, kuni too rääkima hakkas. „Et tal on ärevus. Ja sagedased paanikahood, nende tõttu ta end lõikuski. Miikael rääkis, et paanikahood tekivad isegi siis, kui ta millestki ei mõtle. Need võisid peale tulla keset kaubanduskeskust ja see oli isegi veel hea. Halb oli, kui need tekkisid kodus, sest siis sai ta end vigastada. Leidsime žilette igalt poolt.”

Viimasel suvel muutus ka Miikaeli käitumine. Ta hakkas alkoholi tarvitama, muutus kurjemaks. Miikael hakkas end maha tegema, et ta ei kõlba kusagile, pole midagi väärt. Ta ütles: mind ei aita arstid, ravimid, lõikumine, Jumal. Ta tundis tugevat frustratsiooni ja lootusetust. Kõike, mis kaasneb sellega, kui sul on väga halb olla. „Ütlesin: ära tõmba end nii alla. Sa oled andekas, kena, tark. Sa oled inimene, sul ongi emotsioonid, me eksimegi. Palu Jumalalt andeks ja anna endale andeks, kui oled eksinud. Iga päev antakse meile uus võimalus. Me kõik teeme lollusi, meil kõigil juhtub. See, mis on juhtunud – analüüsi seda ja siis jäta see seljataha ning püüa õppust võtta. Ta nagu kuulas ja mõistis, kuid ta oli noor ega suutnud seda enda sees aktsepteerida.”

Koos läksid nad oma toonase perearsti juurde. See toimus üle kuu aja enne Miikaeli surma, 2. juulil. Tagantjärele arvab ema, et kuigi arst on väga tore inimene, siis ta ei adunud asja tõsidust, sest Miikaelil ei olnud peale lõikehaavade teisi väliseid depressiooni ilminguid. Ta kirjutas Miikaelile antidepressandid ja kuigi Heivika luges ravimi infolehte, ei hakanud talle siis silma, et kolmel esimesel nädalal võivad antidepressandid tekitada suitsiidiohtu. „Sellest sain teada alles pärast Miikaeli surma,” tunnistab ema.

Tal oli justkui kõik olemas, ta oli populaarne, kena. Kui ta õppis, õppis hästi. Ta oli

aktiivne, tegi bändi. Tahtis saada arstiks või filmirežissööriks. Kõik tundus olevat hästi.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Heivika ei saa ka aru, miks Miikaelile kordagi depressioonitesti ei tehtud. Seda ei teinud psühholoogid. Seda ei teinud ka perearst enne antidepressantide välja kirjutamist.

Mõni nädal enne surma käis Miikael ise uuesti perearsti juures, öeldes talle, et soovib minna psühhiaatri juurde. Arst soovitas pöörduda Põhja-Eesti regionaalhaiglasse ja seda pere tegigi, kuid lähimat aega pakuti alles oktoobrikuusse. Nii kaua Miikael vastu ei pidanud. Ta ei pidanud vastu ka kolmapäevani, mil ta teda oodati hainud, ei taibanud, piisavalt kiiresti ei reageerinud. Nüüdseks, kui uue psühholoogi juurde teisele vastuvõtule. Tema aeg sai otsa ööl poja surmast on möödunud poolteist aastat, on vanemad enda sees vastu pühapäeva. „Meie ärevust oli leevendanud psühholoogi öeldu, peaaegu kõik küsimused ära küsinud ja rahu teinud. „Nende et eneselõikujad pole suitsiidsed. Vastasel juhul oleksime ändmete põhjal, mis mul toona olid, andsin ma endast kõik. Kui operatiivsemalt tegutsenud.”
oleksin siis teadnud seda, mida nüüd tean, oleks Miikael tõenäoliselt elus. Aga need on „oleksid”, ma püüan sinna mitte laskuda, sest Miikaeli see tagasi ei too. Ainus, mida ma ei teinud – ma ei läinud temaga psühhiaatria haigla EMO-sse. Sest ma ei näinud, et seis on nii kriitiline.”

Miikael tahtis saada arstiks või filmirežissööriks.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Kolme kuu pärast arsti vastuvõtule

Tagantjärele on ema kõigi märkide üle juureldes ning asju läbi mõeldes jõudnud selgusele, et pojalt oli neljanda astme kliiniline depressioon, mida aga kunagi ei diagnoositud. Talle ravimite määramine oli õige, aga tegelikult tulnuks Miikaeli siis juba turvata. Depressioonis inimesel peab Heivika hinnangul olema usaldusisik, kellele arst räägib samu asju, mida patsiendile. Muutuma peab ka Eesti vaimse tervise süsteem: rahastus olgu normaalne, inimese jaoks mitte nii kallid kui praegu ning probleemide korral tuleks lapsega samal nädalal spetsialisti vastuvõtule saada. Mitte kolme kuu pärast, nagu pakuti Miikaelile.

Kuuldus, et internetis surfates võib leida õpetusi, kuidas enesetappu teha, šokeerisid Heivikat. Ta paneb lapsevanematele südamele jälgida, mis toimub. „Ma kahjuks ei saa selle kohta enam Miikaelilt küsida, kas temagi sealt inspiratsiooni leidis,” nendib ema.

Pakilise mure korral helista:

Eluliin: 6558 088 (eesti keel), 655 5688 (vene keel) (iga päev kl 19–07)

Psühholoogilise kriisiabi telefon: 6314300 (tööpäeviti kl 9–20)

Usaldustelefon: 126 (eesti keel), 127 (vene keel) (iga päev kl 19–23)

Lasteabi: 116111 (24 h)

Lapsemure: 646 0770 (tööpäeviti kl 10–18)

Psühhiaatrikliiniku valvetuba Tallinnas: 617 2550 (24 h)

Psühhiaatrikliiniku valvetuba Tartus: 731 8764 (24 h)

Heivika on kindel, et tegelikult tahtis tema poeg elada, sest Miikaelil olid suured unistused. Ta ei läinud konkreetseesse paika mõttega, et võtab endalt elu. Kokku langes palju halbu asju: üks sõnum, riid, ootamine, üksi pimeduses viibimine ja ilmselt tekkinud paanikahoog. Ta ta telefon oli tühi, kõrvaklappe põinud – muusika oli Miikaeli

paanikahoogude korral aidanud. Miikaelil oli selles väikelinnas, kuhu ta tol õhtul läks, sõprade juures ka ööbimispaik olemas. Kokkulepitud kohas ootas ta sõpru, sõi ja suitsetas, kuid ei olnud tarbinud alkoholi ega muid meelemürke. Aga kui sõbrad pärale jõudsid, oli Miikael juba surnud. „Olen enda sees selgeks mõelnud, et osa enesetappe on hästi pealüüritud – lähen ja teen või tekitan õnnetusjuhtumi, et lähedased end ei süüdistaks. Ja teised on sellised, kus on black out. Käis mingi trigger või tuli paanikahoog. Ta oli üksi, pimeduses. Ja siis ta tegi seda. Ma arvan, et kui talle oleks mina või isa või vend või minu vanemad ehk vanaema-vanaisa meelde tulnud, oleks ta lõpetanud. Sest kui perearmastus saanuks Miikaeli päästa, oleks ta praegu elus. Me tegime kõik.”

Erakorralise meditsiini osakond Ahtmes: 331 1074 (24 h)
Erakorralise meditsiini osakond Narvas: 357 1795 (24 h)
Kiiirabi: 112 (24 h)

hasti pealüüritud – lähen ja teen või tekitan õnnetusjuhtumi, et lähedased end ei süüdistaks. Ja teised on sellised, kus on black out. Käis mingi trigger või tuli paanikahoog. Ta oli üksi, pimeduses. Ja siis ta tegi seda. Ma arvan, et kui talle oleks mina või isa või vend või minu vanemad ehk vanaema-vanaisa meelde tulnud, oleks ta lõpetanud. Sest kui perearmastus saanuks Miikaeli päästa, oleks ta praegu elus. Me tegime kõik.”

Koos ühe teise emaga on loodud tugigrupp sarmasuguses olukorras vanematele.

Heivika teab ka vastust küsimusele, miks depressioonis lapsed ei räägi muredest oma vanematele. „Nad kaitsevad meid. Nad ei taha, et vanemad muretseksid. Miikael tihtipeale ütles: emme, ära muretse. Kui ma ükskord talle tunnistasin, et ma kardan, et tal on ükskord nii valus, et ta lõikab kõvemini ja siis teda pole enam, vaatas ta mulle silma: emme, ära karda, ma ei tee seda. Ta ei tahtnud surra.”

Miikaeli toas on kõik asjad nii, nagu nad ta lahkudes jäid. Heivika pole suutnud poja asju kokku panna. Võib-olla annab ta üksikud asjad Miikaeli sõpradele. Vahel on Heivika mõelnud, et pakib asjad platskastidesse ja viib hoidu, sest päris ära ei suuda ta neid anda. Aga polegi vaja, see on Miikaeli tuba ja seal on elu –puuris elab kääbushamster.

Miikaeli nooremale vennale Gabrielile olid esimesed nädalad ja kuud pärast venna kaotust rasked. Ta sai toona just 13-aastaseks. Heivika jaoks on nüüd kõige olulisem, et ta oleks oma teisele pojale truu ja tore ema. „Mitte nii, et Miikaeliga suri ka ema, vaid et ma oleksin sama *fun* ja tore ja lahe. Olen otsustanud, et selline ema tahan ma olla. Et ta ei peaks kaotama peale venna ka ema ja isa.”

Koos isaga puhkamas

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Gabriel omakorda rahustab ema tihti: võta rahulikult, minuga on kõik *chill*, ma ei lähe su juurest ära.

Heivikale teeb rõõmu, et Miikaeli sõbrad suhtlevad 14-aastase Gabrieliga, olles ta justkui enda hoole alla võtnud. Seda hoolimata viieaastasest vanusevahet.

Heivika omakorda kutsub ia kuu või kahe tagant Miikaeli sõpru külla ja nad tulevad hea meelega. Koos ollakse ka Miikaeli sünni- ja surmaaastapäeval. „Mina ju ei tea, millal neil mind ühel hetkel vaja on, aga ma olen nende jaoks alati olemas. Nad on nagu minu pojad ja tütrede ka.”

Miikael oli aktiivne, tegi bändi.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Raske aeg tuleb vanematele tänavu kevadsuvel, kui Miikaeli sõbrad lõpetavad 12. klassi. „Selleks peame end ette valmistama. See toob kurvastust, aga samal ajal oleme rõõmsad Miikaeli sõprade üle.”

Miikaeli vanemaid on leinas aidanud väga tugev usk Jumalasse. Heivika teab, et poega pole, aga mingi osa temas tunneb, et Miikael on olemas. „Kuna mina usun Jumalat, seda, mis piiblis on kirjutatud, siis ma tean, et Miikael on taevas, ta on päästetud. Miikael on seal, kuhu Jeesus läks ja valmistas talle eluaseme. Ning ühel päeval, kui aeg on käes, saame meie Miikaeliga taas kokku,” räägib Heivika lihtsalt.

Ka Miikaeli hauakivil Rahumäe kalmistul on tekst:

„Ära nuta mu haul, / mind ei ole siin, / mu koduks on taevas, / näeme siis...”

Heivikat aitavad piiblist julgustavad ja Jumala armastust täis kirjakohtad ja salmid. „Ma tean, et meedias pole kombeks usust rääkida ja seda peale suruda. Aga mina ei surugi. Need on minu mõtted, minu tunded, minu tee, kust ja kuidas abi, lootust saada. Just Jumala tõttu oleme me ka nii tugevad, nagu me oleme. Pärast juhtunut nutsin ma kuid, mõtlesin, et Jumal, miks just tema. Iga mu keharakk kisendas. Aga Jumala Vaim räägib minuga ning lohutab mind ja minu peret. Meil on väga armas Tallinna Kristlik Mosaiik Kogudus (moko.ee). Ma sain väga palju abi nii oma koguduse inimestelt kui ka sõpradelt. Nad tulid ja kuulasid nii palju, kui ma vaid jõudsin rääkida. Uks naine ütles mulle: Heivika, räägi, räägi kõike, mida sa tunned, sest rääkimine aitab. Ja see on tõsi, rääkimine aitab.”

Valu jagamine aitab

See jaksus, kui Miikaela surnud, et paski hõlma õgu. Me ja looduse mõtlesin Tõnu Vellel, keda kiirustavad tööle, koju ja nad ei teagi, kui kohutav asi on juhtunud, et Miikaeli pole enam. Kuidas temast ei räägita, ta oli ju olemas? Inimesed kardavad nimetada surnud lapse nime, peljates vanema haavu lahti rebida. „Aga kui ma sinuga siin praegu räägin, ei rebene minus midagi katki, sest ma nagunii kogu aeg mõtlen neile asjadele. Ja kui mul on valu rääkida, siis ma kas nutan või lihtsalt ei räägi. Tihti on väga rasked hommikud, sest tõden taas, et teda pole minu juures. See on tõsi, see polegi paha uni. Igal hommikul kaotan ma ta uuesti. Loomulikult on minus ka see egoistlik pool, ma igatsen teda, ma tahan teda kallistada, tema karvasele põsele pai teha. Igatsen näha, milliseks ta oleks kasvanud, millised olnuks tema lapsed. Me rääkisime sellest ja toona ta ütles: emme, sa oleksid kindlasti selline vanaema, kes hellitaks lapselapsed ära.”

Juhtunust avameelselt rääkides tahab Heivika aidata teisi vanemaid, kes on oma lapse sel moel kaotanud, ning näidata, kuidas tema pere jõudu saab. Lapse kaotus on kõige kohutavam asi, aga edasi tuleb ju elada. „Ma tunnen südamest kaasa kõigile lapsevanematele. Ja siis

on eriti hull, kui loed mõnest sellisest loost ning kommentaariumis mõnitatakse: ah, nõrk, paras, õige. Kuidas see võimalik on? Kas need inimesed on seest surnud, et selliselt kirjutavad ja räägivad?"

Nüüdseks ongi teised vanemad Heivikalt nõu küsinud. Tihtipeale on nõu anda raske, aga koos ühe teise, samuti suitsiidi tõttu lapse kaotanud emaga on Heivika loonud tugigrupi sarmasuguses olukorras vanematele. Praegu käib seal koos neli ema, neist kolme lapsed olid depressiooni mõttes juba n-ö süsteemis sees – nad olid haiglas olnud, päris pikalt ravi saanud. „Leina on erisugust. Suitsiidilein on aga väga raske lein sellepärast, et seal on väga palju süüd – miks ma ei märganud. Ennast süüdistatakse kuni sinnamaani, et ehk käitusin raseduse ajal valesti,” räägib Heivika. „Suitsiidi tõttu lähedase kaotanud ja leinavad inimesed kipuvad tihti peitu pugema häbi, süü jne põhjusel. Eestis ei ole neile ka ametlikke tugirühmi.”

Miikaelil oli justkui kõik olemas, ta oli populaarne.

FOTO: FOTO: ERAKOGU

Üks hiljuti tugirühmaga ühinenud ema ütles Heivikale, et nii hea on koos käia, sest grupis rääkimine ja oma valu jagamine annab lootust tugevamaks saada. Sellega hakkama saada.

„Mina saan inimestele nõu andes rääkida asjust, mida nägin Miikaelis siis ja mida ma tagantjärele olen näinud. Kui vanematel on väikseimigi sisetunne, et laps võib end vigastada või on suitsiidne, tuleb lapse käest küsida, kas ta on sellele mõelnud. Tihtipeale ei julge me sääraseid asju küsida, sest arvame, et paneme lapsele mõtteid pähe. Aga depressioonis inimesed on tihtipeale juba ammu ise mõelnud, kuidas sellest valust vabaks saada, ning arvanud, et ainus võimalus on endalt elu võtta. Tegelikult pole see ainus võimalus. On ravimeid, meetodeid, mis aitavad. Selle haigusega on võimalik ka koos elama õppida.”

Hingesillad

hingesillad.ee

Mälestusteenistus kõigile meie hulgast liiga vara lahkunud lastele, olenemata nende vanusest ja lahkumise põhjusest, toimub laupäeval, 15. veebruaril 2020 kell 16 Oleviste kirikus.

Möödunud aasta alguses tuli Heivika ellu Hingesillad. See MTÜ annab tuge lapse kaotanud vanematele. Viis aastat tagasi oli see mõeldud küll ainult vähki surnud laste vanemate, nüüd aga juba kõigile leinavatele isadele-emadele. Korra aastas peetakse neile lastele mõeldes Oleviste kirikus mälestusteenistust. „Leinamise mõttes igatsesin olla koos inimestega, kes saavad aru, mida ma tunnen. Tahtsin ka näha, kuidas teised saavad hakkama. Esmalt osalesin möödunud aasta jaanuaris Hingesildade tugirühma kohtumisel ja see oli nii armas, kuidas Liivi Laos ja Raul Altmäe (MTÜ Hingesillad ellukutsujad – toim) mind vastu võtsid. Tundsin, et olen oma. Miikaeli surmast oli selleks ajaks möödas alles kuus kuud, kõik oli nii värske ja leina mõttes oli raskem aeg alles ees. Aga MTÜ Hingesillad aitas mind. See ei olnud meile mõeldud, mis aitas alustada. Selle laigusega on võimalik ka koos elama õppida. Meie lapse kaotanud, mäletame teda nagunii, aga hingele on nii oluline, kuidas teenistusel öeldakse lapse nime. Teda ei unustata. Ning kuidas me läksime gruppide viisi panema küünlaid laste mälestuseks. Ja siis ma vaatasin, nii palju suitsutamisest või leida uus tootkont, siis Heivika on mõeldud, et 2020 küünlaid, nii palju on taevast lapsi, kes ootavad üks päev oma vanemaid järele.”

„Esmasündinuna tegi Miikael mind emaks, õpetas, kuidas teise inimese eest hoolt kanda ning panna oma tahtmised tagaplaanile. Ükskord ütlesin talle: sul on nina peal vinn. Ja Miku vastas: kui inimene ei saa viie sekundi jooksul asja muuta, siis talle ei öelda seda. Ta oli väga taktitundeline, üritas alati kõiki mõista.”

Heivika sissekanne Miikaeli esimesel surma-aastapäeval

AASTA, 1 AASTA

Ebanormaalne ja see jääbki nii, ei lähegi üle...

Iga mu rakk kisendab: ma nii IGATSEN sind, ma tahan, et sa TULEKSID TAGASI, see ei ole AUS, MIKS, ÄKKI IKKA oleks saanud ka teisiti. Palun, Jumal, PALUN luba Mikul tagasi tulla, ma luban, et nüüd ma oskan teda kaitsta, hoida ehk paremini, jah ma sain aru, ma olen piisavalt kannatanud, ma tean mis ma nüüd peaks tegema...ANDKE MIKU TAGASI..

Jaa ma tean, ma tean see ei ole võimalik ja jah, Mikuke on nüüd rahu, ilma valu ja kannatusteta ja ma pean leppima sellega, tean lohutaja Jumal aitab, tean Jeesus on mu kõrval ja aitab, tean, et Mikul on nüüd Taevas oma kodu, omad tegemised, tal on rahu, ma pean sellega leppima, et kui minu aeg käes, siis näeme, iga oma sünnipäevaga ikka sellele lähemale.

Kallis Miku,

Armastan sind nii väga, et ei teagi, mis sellega peale hakata, vaene Gäbi peab selle armastuse laviiniga hakkama nüüd saama, kallistan teda nii palju, et ta ju ka ei jaks vastu võtta

Kallistan! Näeme Taevas

Sinu emm

KINDLATES KÄTES

Missa Reformierakonnast

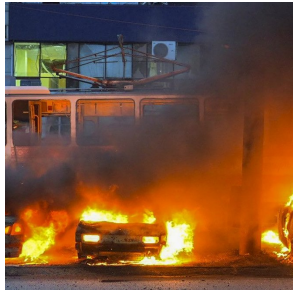
piletitasku.ee

VON
KRAHL Delfi

2025
LISAETENDUSED
NÜÜD MÜÜGIL!

OSTA PILET

SOOVITAME SULLE

Venemaa korraldas õhurünnaku Zaporizžja linnale, hukkus vähemalt 13 inimest

Läheb veel aega: printsess Catherine ei naase niipea täiskohaga kuninglike kohustuste juurde

MÄNGU HETK | TalTech näitas kauneid pealtpanekuid

MÄNGU HETK | Aasta korv? Erik Makke hullutas Keila rahvast pöörase kolmesega oma väljakupoleelt

TÄISPIKKUSES | Vaata uuesti TalTech/ALEXELA - Viimsi kohtumist!

SISUTURUNDUS

„Elu parim aeg!“ 50aastane mees tegi suure muudatuse ja naudib täiel rinnal: rutiin tapab suhte ja seksi

Automix – Kõikehõlmav autoteenindus Tallinnas

Populaarne tselluliiti vähendav ja trimmiv LPG-massaaz kodus? Kas see on tõesti võimalik? Jah, lõpuks on!

ENNE JA PÄRAST | Hammaste puudumine on minevik

